

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **A. K.**

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
Nad Štolou 936/3, Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2019, č. j. OAM-615/ZA-ZA11-P10-2018,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 30. 5. 2019 domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále také „správní orgán“), kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval důvody pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, existencí důvodů pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 13 cit. zákona a pro udělení humanitárního azylu ve smyslu

§ 14 cit. zákona, dále se zabýval důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a cit. zákona a konečně i existencí důvodů pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b cit. zákona. Dospěl přitom k závěru, že v případě žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jak jsou předvídány výše citovanými ustanoveními zákona o azylu.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Žalobce namítl, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany byl jako účastník zkrácen na svých právech, proto rozhodnutí žalovaného napadl v celém rozsahu výroku. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalobce má zato, že správní orgán porušil § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, § 3 téhož zákona, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Porušil také § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, neboť nezjistil všechny rozhodné okolnosti, nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci a nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo. Porušil i § 52 správního řádu, neboť neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci, a ve svém odůvodnění neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu. Dle žalobce správní orgán porušil rovněž ustanovení § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu.
5. Žalobce má zato, že v jeho případě jsou důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle ustanovení § 12 až § 14a zákona o azylu, přičemž tyto důvody správnímu orgánu sdělil svou věrohodnou výpovědí. Správní orgán však dle jeho názoru nezjistil řádně skutkový stav věci, nedostatečně se zabýval zprávami o zemi původu a zcela nesprávně pak posoudil existenci a závažnost důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobce připomněl, že v pohovoru k podané žádosti popisoval své potíže týkající se problémů se sousedem a vymahači dluhů, z jejich strany mu bylo vyhrožováno a výhrůžky směřovaly i vůči jeho rodině. Žalobce se obrátil se žádostí o pomoc na policii, ale ta mu nepomohla. Z uvedených důvodů má zato, že mu měla být poskytnuta mezinárodní ochrana, a to zejména v jeho faktické situaci se zřetelem ke stavu lidských práv v zemi původu a neschopnosti tamní policie poskytnout žalobci ochranu. Dle jeho názoru žalovaný neshromáždil dostatek aktuálních a přesných zpráv o zemi původu a nezjistil tak správně skutkový stav věci, nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, a neprovedl důkazy potřebné ke zjištění stavu věci v souladu s § 3 správního řádu. Svůj postup a závěr o neudělení mezinárodní ochrany přitom dostatečně nezdůvodnil, čím zatížil rozhodnutí nepřezkoumatelností a nezákonností.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve stanovisku k žalobě vyjádřil nesouhlas se žalobními námitkami a setrval na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, na které odkázal, a navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal rovněž na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce a shromážděné aktuální informace o situaci v zemi původu. Napadené rozhodnutí považuje za zákonné, přezkoumatelné a vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu.

7. K žalobcovým obavám z jednání vymahačů - tedy kriminálně závadových osob - žalovaný konstatoval, že v provedeném řízení nebylo zjištěno, že by situace, jak ji žalobce popsal, byla projevem cíleného jednání státních orgánů země či za jejich podpory, příp. provázáním kriminálního podsvětí a státních složek, a že by tak žalobce byl státními orgány záměrně terorizován, diskriminován či s ním bylo hrubě cíleně zacházeno z azylově relevantních důvodů. Z výpovědi žalobce jasně vyplynulo, že motivem jednání uvedených osob byl jednoznačně finanční prospěch, resp. snaha ze strany souseda získat touto nelegální cestou odškodnění za vzniklou škodu během rozsáhlého požáru jeho stavení a automobilu. Je tudíž zcela evidentní, že žalobci ve vlasti nehrozí pronásledování podle § 12 zákona o azylu. V tomto směru poukázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu v obdobné věci ze dne 25. 11. 2003, čj. 2 Azs 40/2003. Žalobce přitom uvedl, že své potíže ve vlasti nijak neřešil a na státní orgány se kvůli nim neobrátil, ale že se obrátil o pomoc na jinou vymahačskou firmu, které by ale musel zaplatit. Zároveň však uvedl, že nikdy v minulosti neměl se státními orgány své země žádné potíže. Žalobce tedy aniž by hledal ochranu u kazašských státních orgánů, řešil věc na radu jiných vymahačů zhruba po dvou měsících zajištěním si víza a odchodem ze země původu. Sam při pohovoru k žádosti i uvedl, že měl v úmyslu vyčkat, než se spor uklidní a hodlá se vrátit a se sousedem se později dohodnout. Z uvedeného je dle žalovaného zřejmé, že žalobce nepociťuje obavy o svoji bezpečnost natolik palčivě.
8. Žalovaný dodal, že žalobce se dne 2. 5. 2019 seznámil s obstaranými informacemi, přičemž žádné námítky nevyslovil, a to ani v průběhu celého správního řízení. Proto námitku nedostatečných informací o zemi původu až v předmětné žalobě označil za účelovou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. a dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
10. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 14. 7. 2018 žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany v České republice. Dne 18. 7. 2018 poskytl údaje k podané žádosti, kdy za důvod žádosti uvedl, že pracoval u svého souseda, jemuž shořela hospodářská přístavba, auto a zvířata. Domluvili se, že mu to pomůže postavit, ale po týdnu soused napsal na žalobce stížnost a začal na něj vyvíjet nátlak. Žalobce vysvětlil, že hospodářská stavba shořela trochu kvůli němu a soused říkal, že mu málo zaplatil. Téhož dne byl se žalobcem proveden i pohovor. Při něm uvedl další údaje ke své osobě a popsal událost, kdy sousedovi shořela hospodářská stavba po neúplném uhašení ohně, na kterém předtím opékali maso. Zpočátku soused říkal, že se se žalobcem domluví a nebude podávat stížnost, třetí den začal chtít peníze a začal žalobci vyhrožovat zabitím. Požár se stal na konci března 2018, shořelo i auto, zvířata a seno, a soused po žalobci požadoval asi 25 tis. Eur. Žalobcova rodina se dohodla, že všichni na to přispějí a se sousedem se domluvili na konkrétní částce. Asi po týdnu soused změnil názor a na začátku května začaly problémy, několikrát mezi nimi došlo k fyzickým potyčkám. Následně napsal žalobce na policii „protistížnost“ a poté začaly jeho problémy, kdy mu bylo

vyhrožováno. Vycestovat ze země se rozhodl proto, že telefonicky vyhrožovali dceři a únosem vnuka, telefonicky mu oznámili, že mu vnuka unesli, ale nebyla to pravda (uvedl, že to byl vtip), následovaly však ústní výhrůžky od souseda a vymahačů. Na policii se v této souvislosti neobrátil, protože neměl důkazy. K dotazu správního orgánu dodal, na policii šel, ti se však tvářili, že ničemu nerozumí, proto se již na ně neobrátil. Obrátil se však na skupinu - vymahače, kteří by mu pomohli (jednalo se o přítele žalobce), ale dostal jen radu, aby opustil Kazachstán, slíbili mu, že budou chránit jeho rodinu. Žalobce uvedl, že uvedené problémy začaly koncem května 2018, trvaly 2,5 měsíce až do jeho odchodu ze země, přičemž byl vymahači kontaktován asi 10 až 15 x.

11. Ve správním spise jsou dále založeny listiny, které pro své rozhodování shromáždil žalovaný, a to Zpráva MZV USA o dodržování lidských práv za rok 2018 ze dne 13. 3. 2019 a Informace OAMP – bezpečnostní a politická situace v zemi, červenec 2018.
12. S podklady pro rozhodnutí ve věci byl žalobce seznámen ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu dne 2. 5. 2019.
13. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
14. Předmětem soudního přezkumu v projednávané věci je rozhodnutí, kterým žalovaný dospěl k závěru, že u žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu. Žalobce naproti tomu v žalobě vyjádřil přesvědčení, že v jeho případě jsou dány důvody pro udělení azylu ve smyslu § 12 až § 14a zákona o azylu.
15. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
16. Důvody udělení azylu upravuje zákon o azylu v ustanovení § 12 tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
17. Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu se „*pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*“ Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním

občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona „*pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.*“ Jak pronásledování, tak i vážná újma tedy může hrozit ze strany státu, resp. organizace, která ovládá stát, jakož i ze strany nestátních původců. Je pak třeba prokázat, že stát (strana nebo organizace, která ovládá stát) není schopen nebo ochoten poskytnout před pronásledováním nebo vážnou újmu ochranu, tzn. neučiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy.

18. Krajský soud po prostudování správního spisu přezkoumal napadené rozhodnutí z pohledu žalobních námitek a ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobce nebyl v zemi svého původu pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný se problematice existence důvodů pro udělení azylu dle zmíněného ustanovení věnoval na straně 3 napadeného rozhodnutí a s jeho závěrem nutno souhlasit. Z výpovědi žalobce zcela jasně vyplynulo, že není členem žádné politické strany, nemá žádné politické přesvědčení a není politicky aktivní. Ve své vlasti tedy nevyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl postihován azylově relevantním způsobem.
19. Krajský soud souhlasí i se závěrem, že žalobcem uváděný důvod žádosti o mezinárodní ochranu nelze hodnotit ani jako důvodné obavy z pronásledování z azylově relevantních důvodů, jak jsou uvedeny shora pod § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce vyslovil obavu z výhrůžek ze strany vymahačů v jeho sporu se sousedem o náhradu škody. Tento žalobcem uváděný důvod žalovaný posoudil na straně 3 a 4 napadeného rozhodnutí a dále pak i v rámci posouzení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu na straně 6. Krajský soud se ztotožňuje s jeho závěrem, že žalobcem popsanou situaci nelze podřadit pod projev cíleného jednání státních orgánů země či za jejich podpory, příp. provázáním kriminálního podsvětí a státních složek, a zejména že by tak žalobce byl státními orgány záměrně terorizován, diskriminován či s ním bylo hrubě cíleně zacházeno z azylově relevantních důvodů. Z výpovědi žalobce jasně vyplynulo, že motivem jednání uvedených vymahačů byla snaha žalobcova souseda získat touto nelegální cestou odškodnění za vzniklou škodu způsobenou požárem. Z výpovědi žalobce tedy nevyplynulo, že by jím tvrzené problémy se soukromými osobami souvisely s důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu.
20. Krajský soud dodává, že původcem pronásledování může být sice i soukromá osoba, ale pouze za předpokladu, že veřejná moc není schopna či ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. V případě žalobce však k takovému závěru dospět nelze, neboť ze shromážděných informací o zemi původu plyne, že žalobce měl a má možnost obrátit se v případě poškození trestnou činností či porušování jeho práv a svobod na příslušné státní orgány. Žalobce se však na státní orgány se žádostí o pomoc *de facto* neobracel, když se pouze jednou po fyzické potyčce obrátil na místní policii, nelze

proto dospět k závěru o neúčinnosti či selhání vnitrostátní ochrany. Jak správně poznamenal žalovaný, v obdobné věci judikoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 25. 11. 2003, čj. 2 Azs 40/2003, že *„žádost o azyl, jejímiž jedinými důvody jsou toliko potíže se soukromými osobami („mafii“) v domovském státě, spočívající ve vydírání žalobce (...) je zřejmě bezdůvodná. Důvodem pro udělení azylu mohou být pouze tehdy, pokud by orgány domovského státu, u nichž by se žalobce skutečně domáhal poskytnutí ochrany, nebyly schopny ochranu před takovým jednáním poskytnout.“* Pokud tedy žalobce neučinil všechny možné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že mu taková ochrana nebyla poskytnuta, příp. že by mu sice byla poskytnuta, ale neúčinně (k tomu srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 6 Azs 8/2003). Skutečnost, že žalobce žádné možnosti ochrany ze strany státních orgánů nevyužil, nelze klást státu původu k tíži.

21. Nutno připomenout, že mezinárodní ochranu ve formě azylu lze udělit pouze osobě, která byla v zemi původu pronásledována ze strany tamních státních orgánů pro své politické aktivity, nebo má v případě svého návratu do země původu odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, národnosti, pohlaví, náboženství či příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro zastávání určitých politických názorů. V případě žalobce však tyto důvody shledat nelze. V této souvislosti lze poukázat rovněž na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 2002, čj. 6 A 709/2001, který uvedl, že *„azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávním, třeba i surovým, hrubým, těžce postihujícím jednáním nebo i celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem přesně vymezeny, jsou poměrně úzké a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv tak, jak jsou v různých listinách a chartách tato práva uznávána.“*
22. Krajský soud tedy po individuálním posouzení případu žalobce ve shodě se žalovaným uzavírá, že jednání, jemuž měl být ve své vlasti vystaven, nelze kvalifikovat jako azylově relevantní pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) ani písm. b) zákona o azylu.
23. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 (azyl za účelem sloučení rodiny) a dle § 14 (humanitární azyl) zákona o azylu. V tomto směru žalobce vůči napadenému rozhodnutí žalovaného žádné konkrétní námitky, a to zejména ve vztahu k humanitárnímu azylu, ač je uveden ve výčtu ustanovení, dle kterých měla být žalobci udělena mezinárodní ochrana, nevznosl.
24. Krajský soud proto pouze shrnuje, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, jeho udělení je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace, zdravotního stavu a věku žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za správný.
25. Ze žaloby vyplývá, že žalobce má zato, že splňuje podmínky i pro udělení doplňkové ochrany. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který

nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.

26. Žalovaný se odůvodnění neudělení doplňkové ochrany věnoval na stranách 6 a 7 napadeného rozhodnutí. Vycházel jak z výpovědí žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a způsobilé k posouzení, zda žalobci hrozí pro případ návratu skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Řádně se vypořádal s neexistencí hrozby v podobě uložení či vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. V daném případě žalobce neuvedl ani žádnou relevantní skutečnost, ze které by vyplývalo, že by byl v zemi původu vystaven mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný se komplexně zaměřil na celkový obraz v Kazachstánu (relevantní ve smyslu zákona o azylu) ve vztahu k individuální situaci žalobce. Rovněž přesvědčivě zdůvodnil, že v Kazachstánu neprobíhá žádný mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt a že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky ČR.
27. Krajský soud po zhodnocení výpovědí žalobce a posouzení motivu jeho odchodu z vlasti, důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a podkladových informací, nedospěl k závěru, že by mu v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle 14a odst. 2 zákona o azylu. Možným pronásledováním soukromými osobami v zemi původu a vlivu této okolnosti na udělení doplňkové ochrany se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudcích ze dne 10. 3. 2004, čj. 3 Azs 22/2004-48, či ze dne 13. 9. 2004, čj. 4 Azs 160/2004-41, v nichž dospěl k závěru, že v možnosti hypotetického protiprávního jednání soukromých osob nelze spatřovat důvod pro udělení jakékoli formy mezinárodní ochrany, jestliže existuje možnost obrátit se s žádostí o pomoc k domovským státním orgánům. Krajský soud na tyto jeho závěry v podrobnostech odkazuje.
28. Krajský soud uzavírá, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu s tím, že žalobcovu

obavu z vymahačů nelze považovat za hrozící vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu a že žalobce měl své problémy v první řadě řešit se státními orgány ve své zemi, což neučinil. Krajský soud se se závěry žalovaného a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a odkazuje na ně.

29. Pro úplnost lze poznamenat, že ustanovení § 14b zákona o azylu upravuje doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny. V tomto směru však žalobce žádné důvody neuváděl a žalobní námitky nevznsl.
30. Nutno připomenout, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu.
31. Dlužno dodat, že nelze souhlasit s námitkou žalobce, že žalovaný neshromáždil dostatek aktuálních informací o zemi původu a že nezjistil tak správně skutkový stav věci. K tomu krajský soud konstatuje, že žalovaným shromážděné informace o zemi původu žalobce (shora vyjmenované), které jsou založeny ve správním spisu, shledal objektivními, transparentními i aktuálními v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný postupoval zcela v souladu s ustálenou judikaturou, podle níž *„při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů a (4) transparentní a dohledatelné“* (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, čj. 5 Azs 55/2008-71). Žalovaný takové v praxi obvyklé podklady, mezi které patří i Zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA či Informace OAMP (vycházející z podkladů zpracovaných mezinárodními organizacemi jako např. Amnesty International, OSN a dalších), použil. Krajský soud tedy uzavírá, že podklady shromážděné žalovaným v této věci považuje pro posouzení situace žalobce za daného stavu za zcela dostatečné.
32. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), přičemž při hodnocení situace žalobce vycházel z dostatečných a aktuálních informací, jak vyplývá z listin žalovaným shromážděných a založených ve správním spise.

V. Závěr a náklady řízení

33. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
34. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nepožadoval.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 9. dubna 2020

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně